

11. Klish A. Chasopys «Ruslan» jak dzherelo do vvychennja Hrystyjans'ko-suspil'nogo sojuzu (1911–1914 rr.) / Andrij Klish // *Ukraïna–Jevropa–Svit. Mizhnarodnyj zbirnyk naukovykh prac'*. Serija: Istorija, mizhnarodni vidnosyny / Gol. red. L. M. Aleksijevic'. – Ternopil': Vyd-vo TNPU im. V. Gnatjuka, 2015. – Vyp.16. U 2 ch. – Ch.2. – S.196–202.

12. Lehnjuk R. Ukraïns'ki konservatyvni seredovyshha v idejnomu prostori L'vova pochatku HH stolittja / Roman Lehnjuk // *L'viv: misto – suspil'stvo – kul'tura: Zbirnyk naukovykh prac'*. – L'viv: L'vivs'kyj nacional'nyj universytet imeni Ivana Franka, 2016. – Tom 10: L'viv / Lwow / Lemberg jak mis'ki prostory: ujavlennja, dosvidy, praktyky / Za red. O. Arkushi, O. Vynnychenka, M. Mudrogo. – Chastyjna 1. – (Visnyk L'vivs'kogo universytetu. Serija istorychna. – Special'nyj vypusk'2016). – S.310–348.

13. Lukijanovych D. Avtobiografija O. Makoveja // *Literaturno-naukovyj visnyk*. – 1926. – T.88. – Kn.11. – S.230–240.

14. Makovej O. Pro polityчне položenje. Referat / Osyp Makovej // *Ruslan*. – 28 grudnja 1911. – S.2–3.

15. Makovej O. Fal'shyve proctvo // *Bukovyna*. – 9 (21) bereznja 1897.

16. Mudryj M. Rukopysni dzherela do istorii' Hrystyjans'ko-suspil'nogo sojuzu v Galychyni / Mar'jan Mudryj // *Do dzherel. Zbirnyk naukovykh prac'* na poshanu Olega Kupchyns'kogo z nagody jogo 70-ricchja. – Kyi'v; L'viv, 2004. – S.421–440.

17. Pogrebennyk F. Osyp Makovej: kryt.–biogr. narys / Fedir Pogrebennyk. – K., 1960. – 134 s.

18. Poljaky a my // *Ruslan*. – 27 serpnja (8 veresnja) 1897.

19. Proskurnjak V. P. Suspil'no-polityčna ta naukova dijal'nist' Osypa Makoveja: dys. ... kand. ist. nauk: 07.00.01 / Proskurnjak Vasylyna Pantelei'vna; [Cherniv. nac. un-t im. Jurija Fed'kovycha]. – Chernivci, 2012. – 251 ark.

20. Romanjuk R. Osyp Makovej i gazeta «Ruslan»: tematyko-problemni osoblyvosti publicystyky // *Zbirnyk prac' Naukovodoslidnogo centru periodyky*. – 2010. – Vyp.2. – S.550–560.

21. Staryj i novyj shljah // *Ruslan*. – 21 (8) lypcja 1911. – S.1–2.

22. Statut politychnogo tovarystva pid nazvoju «Katolyč'kyj rus'ko-narodnyj sojuz» // *Pravda*. – 1896. – Ch.41. – S.493–495.

23. Central'nyj derzhavnyj istorychnyj arhiv Ukraïny u m. L'vovi. – F.408. – Op.1. – Spr.319. – 62 ark.

24. Tam samo. – F.201. – Op.1. – Spr.4735.

25. Chorna rada // *Ruslan*. – 4 (16) serpnja 1898. – S.1–2.

Klish A. B., *Candidate of Historical Sciences, Associate Professor, Department of ancient and medieval history, Ternopil National Pedagogical University named after Volodymyr Hnatiuk (Ukraine, Ternopil), Klish_Andriy@ukr.net*

Osyp Makovej and social-Christian movement in Halychyna of the end of 19 – at the beginning of 20 centuries (to the 150th anniversary from the first birthday)

The role of O. Makovej in the formation of the social-Christian movement in Halychyna in of the end of 19 – at the beginning of 20 centuries was analyzed. Investigated his participation in the activities of the Christian-Social Union. Characterized by journalistic activity of O. Makovej in the printed body of Christian communities – the newspaper «Ruslan».

Keywords: O. Makovej, social-Christian movement, Halychyna, political activity, newspaper «Ruslan».

* * *

УДК 94(477)

Лисенко В. С.,
аспірант кафедри історії України та правознавства,
ДВНЗ «Криворізький державний педагогічний
університет» (Україна, Кривий Пір),
vitaly.istorik@gmail.com

ФОРМУВАННЯ МЕСІАНСЬКОЇ ВІЗІЇ «ГАЛИЧИНА – УКРАЇНСЬКИЙ П'ЄМОНТ» У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХІХ – ПЕРШОЇ ПОЛОВИНІ ХХ СТ.

Зосереджено увагу на розкритті особливостей месіанської візії «Галичина – український П'ємонт», що була обґрунтована суспільно-політичними діями в д.п. ХІХ ст. Проаналізовано причини виникнення даної сентенції, що полягають в особливостях політичного та культурного розвитку

народу, що внаслідок його роз'єднання між двома країнами – метрополіями (Австро-Угорською та Російською імперіями) та мали різний ступінь розвитку. Якщо у Наддніпрянщині проводилася жорстка реакційна політика, що ставила за мету етноцид українців, а тому еліта вбачала основного метою, не творення національної держави, а збереження своєї ідентичності, то в Галичині внаслідок ліберальних реформ д.п. ХІХ ст. стало можливим формування підвалин месіанської візії, що пояснювала необхідність об'єднання народу, що має задатки для формування власної незалежної держави. У статті констатується, що трактування Галичини як «українського П'ємонту» в месіанській візії, пояснювало визначальну роль регіону в історії народу, позначення його як центру культурного та політичного розвитку. Згуртування навколо даної сентенції свідчило про консолідацію національної еліти у питанні створення власного культурно-мовного та політичного оазису.

Ключові слова: концепція, месіанство, консолідація, народ, нація, політичне відродження.

Сучасні суспільно-політичні процеси в нашій державі потребують ретроспективного погляду в минуле, вивчення історичних процесів та явищ, розуміння їх перебігу, встановлення причинно-наслідкових зв'язків, визначення закономірностей задля забезпечення подальшого розвитку особистості та суспільства загалом, формування ефективної державної політичної системи. Надзвичайно актуальним для національного самоствердження та подальшого демократичного розвитку України є дослідження генези формування центру національно-політичного відродження нашого народу, з'ясування об'єктивних причин появи сентенції «Галичина – український П'ємонт», як ідейної засади українського галицького месіанства. Якщо історія розвитку українського галицького месіанства буде обґрунтована історичними фактами, то міцний фундамент суспільно-політичного життя українців буде покладено не тільки на території нашої держави, а й за її межами.

В історичній науці на даний час відсутнє комплексне дослідження проблеми, яке б виходило із засад фундаментального вивчення проявів української месіанської візії на території Східної Галичини в контексті перебування її території під владою Речіпосполитої, Австро-Угорської імперії, Другої Речіпосполитої протягом кількох століть. Не досліджувалось і те, чому український месіанізм набув такого поширення саме в Галичині, що історично була позбавлена державності, однак з кінця ХІХ ст. починає активно декларувати про свою національну унікальність та формувати плацдарм для творення держави. Звідси вельми тісний зв'язок цього явища з культурою, філософією, релігією, адже саме остання на той момент виступала одночасно і захисником державної мови, і своєрідною ознакою національної самостійності. Коли у нації є національна ідея, вона має всі підстави претендувати на державну незалежність. Тому метою нашого дослідження є розкриття особливостей формування месіанської візії «Галичина – український П'ємонт» у другій половині ХІХ – першій половині ХХ ст.

Аналіз наукової літератури показав, що тема нашого дослідження частково була висвітлена у наукових дослідженнях, як вітчизняних так і зарубіжних дослідників, таких як: Р. Коваль [4], Ю. Лаврінко [5], В. Литвин [6], І. Монолатій [10], М. Рябчук [11], О. Сухий [13], Н. Дейвіс [3], П.–Р. Магочій [8], Т. Снайдер [12].

У ХІХ ст. український народ перебував у складі 2-х багатонаціональних імперій – Російської та Австро-Угорської, національна політика яких стосовно українських земель мала свої особливості. В імперії Романових «українське питання», розглядалося як прояв сепаратизму та загроза цілісності країни-метрополії.

В свою чергу, в імперії Габсбургів внаслідок ліберальних «йозефівських» реформ сформувався сприятливий клімат для розвитку української політичної нації. З приводу причин формування в Галичині фундаменту для національного відродження Р. Магочій, зауважує: «На відміну від Росії у Східній Галичині уряд не лише дозволив український національний рух, а й активно його підтримував. Особливо це стосувалося часів цесаря Франца Йозефа I, який став своєрідним «добрим батьком і заступником українців». Можна сказати, що австрійський досвід великою мірою уможливив втілення української національної ідеї з питань існування українців як окремої нації» [8, с. 246]. Тобто, завдяки поміркованій політиці австрійського уряду сформувався фундамент об'єднання національної еліти під егідою створення плацдарму для національного відродження української держави. Однак, потрібно розуміти, що такі поступки з боку цесаря не були актом доброї волі, а лише вимушеним поступком від консервативної політики, який спричинили децентраційні процеси в імперії. Однак все ж політична лібералізація призвела до позитивних змін. І. Монолатій, вважає, що етноплуральна політика Дунайської монархії в 1867–1914 рр. сприяла гармонізації взаємин держави й етнічних меншин, гарантуванню їхніх прав, реалізації певної етнополітичної моделі. Її складники – легітимація влади, обмеження амплітуди ймовірних етнічних дій етнічних меншин рамками формалізованого правового поля, нейтралізація їх етносепаратизму й можливих претензій на здобуття влади в країні, гармонізація інтеракціонізму етнонаціональних спільнот і паралельного формування кількох політичних націй визначали пріоритети етнополітики Австро–Угорщини, об'єктивним фактором якої був значний відсоток етнічних меншин серед її громадян [10, с. 219]. Отже, в умовах послаблення тиску на з боку країни–метрополії, сформувалися передумови для розвитку галицького месіанства, що почало позиціонувати себе як інструмент об'єднання національної української еліти.

Остаточне ж об'єднання навколо месіанської ідеї «українського П'ємонту» галицької та наддніпрянської національної еліти відбулося у другій половині XIX століття, коли російське самодержавство почало проводити політику етноциду стосовно українців, що мала на меті асиміляцію, денационалізацію та повну русифікацію. В таких умовах каталізатором звернення до Галичини, як оазису «українськості», стала заборона вживання української мови відповідно до Валуєвського циркуляру (1863 р.) і Закону Юзефовича (1876 р.), а також репресій проти громадських діячів, що призвели до придушення на деякий час політичного руху у Наддніпрянщині та переорієнтацію національної еліти на Галичину.

О. Сухий з приводу даних процесів констатує, що інтерес наддніпрянських українців до Галичини посилювався у зв'язку із жорстокими репресіями царського режиму, переслідуванням і заборонаю найменших проявів національно–культурного і політичного життя [13, с. 106]. В цих умовах українською національною елітою була сформована сентенція «українського П'ємонту», ідейним засновником якої вважається В. Антонович, який, розуміючи, в якому становищі опинився національний рух підросійської України, та,

оцінюючи ліберальну політику цесаря Франца–Йозефа I по відношенню до галицьких українців, вважав, що даний регіон повинен стати місцем згуртування народу – центром політичного об'єднання та оплотом історичної місії народу, що полягала у створенні власної держави. Ідея історика була позитивно сприйнята наддніпрянською елітою. Ю. Лавріненко, оцінюючи дану сентенцію історика, зауважує: «Одним із великих починань В. Антоновича було перетворення Галичини на український П'ємонт, тобто на всеукраїнську базу визвольного руху. Він у суворій тайні вів переговори з Віднем і з поляками, щоб вирвати для Галичини легальні можливості національного, політичного і культурного будівництва» [5, с. 78]. Звідси можемо зробити висновок, що В. Антонович став по–суті автором галицької месіанської візії. Надаючи регіону статус центру національного відродження історик окреслював його історичну місію у державотворчих процесах українського народу. Це, в свою чергу, накладало відбиток на свідомість галицьких українців.

В. Литвин вважає, що зміни відбувалися у психології галицьких українців внаслідок формування «комплексу П'ємонту», тобто усвідомлення провідної ролі та призначення Галичини в українському національному відродженні [6].

Даний факт не міг залишитися без уваги царської влади. Російський уряд намагався дискредитувати український галицький національний рух шляхом підтримки мосвофільської течії, надавши їй значні матеріальні дотації. Однак, це навпаки призвело до критики реакційної антиукраїнської політики в краї.

В. Міяковський, стверджував: «Наслідки цензурного акту 1876 р. були цілком негативні для російського уряду. Галичина, замість поширення ідей, потрібних російському уряду, які пропагували москвофіли, стала базою для перенесення антиурядових ідей на Україну» [9]. Можемо констатувати, що завдяки антиукраїнській політиці у Наддніпрянщині відбулося об'єднання національної еліти її самоактуалізація та націоналізація.

М. Рябчук вважає, що конструювання русинської ідентичності, як регіональної форми загальноукраїнської ідентичності, обумовило не лише дискурсивну націоналізацію (рутенізацію/українізацію) усєї провінції в націоналістичній міфології, а й поклато на Галичину особливу місію щодо Наддніпрянської України, у якій «національне відродження» ефективно блокувалося царськими репресіями [11].

Таким чином, у даних умовах сформувалися підвалини месіанської ролі Галичини, що стала центром збереження українськості, тобто національної ідентичності, та ядром формування єдності народу в умовах його роз'єднання між імперіями, що лягло в основу концепції галицької месіанської візії, яка включала в себе такі складові компоненти, як:

– визначення історичної місії галичан в історії через призму української державності XII–XIV ст. часів Галицько–Волинської держави, що була правонаступницею Київської Русі, а тому повинна стати центром майбутньої відродженої держави.

Р. Коваль, розкриваючи історичну місію регіону зауважує, що: «Галичани ніколи не відчували себе провінціалами. Історичний український месіанізм галичан, призводив до того, що українці Галичини вважали

свій край центром українства. Дехто з них наївно намагався вивищити Львів над Києвом. [...] Причиною шляхетного галицького месіанізму, причиною, глибоко захованою, всіма не усвідомленою є відчуття власної неперспективності без Києва. [...] Роль галичан в українській історії розумію як роль фермента, активізатора, каталізатора українського бродіння, українського поступу. Без цього фермента, без цих дріжджів українське тісто не зійде, державний хліб не буде випечений» [4, с. 27–28]. Тобто, обґрунтування місії краю в історії українського народу визначає Галичину, як оазис державотворчості, що має давні корені, а тому внаслідок сконцентрування навколо неї всієї національної еліти, як підросійської, так і підавстрійської можливе відродження держави.

– визначення місця Галичини у культурному бутті народу.

М. Грушевський писав, що: «Суспільність галицька привикла бачити й уявляти собі Галичину як духовний і культурний центр української землі, як ту духовну фабрику, де вивкується українська культура для цілої соборної України. [...] Не було тайною вкінці для них і те, що й на Україні поруч людей, які від перших заборон українського слова дивилися на Галичину як на український П'ємонт, як на ту всеукраїнську фабрику, де мусить вестися національна робота для цілої України, до слушного часу» [2]. Слід зауважити, що у месіанській концепції галицька культура, виступала як ядро загальнонаціональної культури, що носить елітарний характер і є взірцем, на який потрібно рівнятися нації. За месіанською сентенцією дана культура повинна була бути на одному шаблі з європейськими, за для рівноцінності українського народу з європейськими народами;

– обґрунтування національної ідеї.

Т. Снайдер, наголошує на тому, що українська ідея була також досить подібною до тогочасних намагань деяких галицьких поляків перетворити Галичину на «польський П'ємонт», який із часом об'єднав би розділену польську націю. Поляки прагнули відтворити Річпосполиту такою, якою вона виглядала для них у викривленому дзеркалі модерної націоналістичної уяви; українці прагнули розбити це дзеркало, розплавити його друзки й витворити щось нове [12]. Національна ідея в таких умовах стала виявом месіанської ролі Галичини, тобто з нею пов'язували її творення, розповсюдження серед всієї національної еліти на українських землях, а також її трансформацію у політичну платформу для формування власної нації;

– означення регіону як центру політичного відродження нації, як плацдарму для витворення власної держави внаслідок сприятливої ситуації з боку країни-метрополії.

Н. Дейвіс констатував, що: «Галичину слід вважати за «П'ємонт» українського націоналізму. Підросійські українці з огляду на незначні перспективи сепаратистської політики в Росії, безперечно вважали її за основу будь-якого політичного розвитку в майбутньому [3, с. 567–568];

– оформлення сентенції творення власної об'єднаної держави українців під егідою галичан.

Дана сентенція була окреслена у кінці XIX ст. Ю. Бачинським, який заявляв, що: «Національно-політичні

змагання української суспільності в Галичині хоч як ще, беручи загалом, невизначні, а через те і хиткі, то все таки змогли скристалізуватися в певній політичній постулаті, а тим самим, і перейти в стадію вищу – політичну. [...] Але одна ідея з давніх літ зосталася ще живою: ідея національної самостійності українського народу» [1, с. 38]. Отже, вперше було означено, що основна мета українського народу – це творення власної держави. Галичина займала в цій прокламації вирішальне, месіанське значення, адже ставала центром цих процесів. Особливо ґрунтовно дану позицію визначив І. Франко: «Найтяжча рана, котра тепер обезсилює нас тут в Галичині – це розчленування нашої землі і нашого народу і цілковита відірваність наша від величезної маси братів наших за кордоном. Чи ця рана не може бути загоєна? Раз тільки лиш ослабне, розділяючи нас, кордон, а ми зовсім іншими очима змогли б глядіти на світ і на людей, тоді ми сміло змогли б вважатися народом, великим і свідомим своєї сили організмом» [14]. Позиція І. Франка була одностайною у питанні єдності українського народу. Він вважав, що потрібно згуртувати сили навколо боротьби за власну державу, при цьому роль Галичини в цих процес була вирішальною, так як вона виступала каталізатором, що зумовить активізацію боротьби національної політичної еліти на самоствердження;

– формування особливої психології, яка включала б в себе такі риси, що були б еквівалентні до психологічно-ментальних рис інших європейських держав, що виборюють власну незалежність.

М. Лозинський зазначив, що в австрійській Україні витворився український національний тип громадянина, аналогічний до національного типу інших європейських націй [7, с. 9]. Тобто, психологія галицьких українців повинна була включати в себе ряд компонентів таких, як: цілеспрямованість, толерантність, гуманізм, що є характерним виявом психології європейської нації. Ставилася мета сформування по прикладу галичан в українців даних психологічних рис задля повноцінного співвідношення народу з іншими народами, означення йому ролі історичного, такого, що має право на творення власної держави.

Отже, з огляду на вище окреслені сентенції, зауважимо, що месіанська візія «Галичина український П'ємонт» мала на меті консолідацію українського народу, задля творення спільної національної ідеї, що повинна була стати платформою для формування підвалин української державності під егідою галицької національної інтелігенції.

Таким чином, причинами виникнення месіанської сентенції «Галичина – український П'ємонт» стало формування української політичної нації, що внаслідок її роз'єднання між двома країнами-метрополіями (Російської та Австро-Угорської імперіями) мали різний політичний розвиток. Саме в Галичині внаслідок ліберальної політики цісаря «клаптикової імперії» сформувалися умови для формування політичної нації, що розглядала регіон як «український П'ємонт».

Ідейним фундатором даної месіанської візії є В. Антонович, який намагався шляхом співпраці з австрійським урядом та польською елітою Галичини сформувати плацдарм українського національного відродження в краї. Дана позиція отримала підтримку

української інтелігенції, яка на д.п. XIX ст. вступила у свій політичний етап розвитку, і ставила за мету створення власної соборної незалежної держави. В цих умовах сформувалася месіанська візія «Галичина – український П'ємонт», що включала в себе ряд взаємозв'язаних компонентів, які позначали край як колиску української державності, правонаступника Київської Русі та Галицько-Волинської держави.

Тракування даної месіанської сентенції свідчить про консолідацію політичної нації, яка має власну етнічну свідомість, мову та державницький потенціал. Визначення візії, стало поштовхом для вироблення української політичною елітою інструментів для подальшої боротьби за незалежність та стало захисним щитом проти колонізації, русифікації та етноциду, що мав місце у зазначений проміжок часу.

Звичайно, дане трактування було утопічним у тогочасних умовах, адже українські землі знаходилися під владою багатонаціональних імперій, що ставили першочергову мету – збереження власної цілісності, а національні рухи розглядали як прояв сепаратизму та загрозу цілісності держави. В таких умовах дана месіанська візія пройшла свій шлях зародження та становлення, поставши на початку XX ст. повноцінною аргументованою теорією, що мала на меті побудову соборної незалежної держави, у подальший час центром якої повинна була стати Галичина.

Список використаних джерел

1. Бачинський Ю. Україна irredenta / Ю. Бачинський. – Берлін: Видавництво української молоді, 1924. – 238 с.
2. Грушевський М. Український П'ємонт [Електронний ресурс] / М. Грушевський. – Режим доступу: <http://www.mhrushevsky.name/uk/>
3. Дейвіс Н. Боже ігрище: історія Польщі / Н. Дейвіс; пер. з англ. П. Таращук. – Київ: Вид-во Соломії Павличко «Основи», 2008. – 1080 с.
4. Коваль Р. Філософія українства [Електронний ресурс] / Р. Коваль. – Київ, 1995. – 64 с. – Режим доступу: <http://www.ukrcenter.com/Literatura/Roman-Koval-52206/Filosofiya-ukrainstva-zbirka>
5. Лавріненко Ю. Українська «політика власного ґрунту і сили Володимира Антоновича» [Електронний ресурс] / Ю. Лавріненко // Сучасність. – 1985. – №6 (290). – С.76–79. – Режим доступу: <http://diasporiana.org.ua/periodika/3194-suchasnist-1985-ch-6/>
6. Литвин В. М. Історія України [Електронний ресурс] / В. М. Литвин. – Режим доступу: <http://weststudents.com.ua/knigi/225-storya-ukrani-litvin-vm.html>
7. Лозинський М. Утворення українського коронного краю в Австрії [Електронний ресурс] / М. Лозинський. – Відень, 1915. – 78 с. – Режим доступу: <http://www.twirpx.com/file/430398/>
8. Магочій П.-Р. Ілюстрована історія України / П.-Р. Магочій. – Київ: Критика, 2012. – 446 с.
9. Міяковський В. Ювілей цензурного акту 1876 року [Електронний ресурс] / В. Міяковський // Бібліологічні вісті. – К., 1926. – №3. – С.62–73. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/rizne/miak1876.htm>
10. Монолатій І. «Viribus unitis». Інституціоналізація політичної системи Австро-Угорщини: вимушені ініціативи й напівдекларативі / І. Монолатій // Вісник Прикарпатського університету. Історія. – 2009. – Вип.16. – С.218–219.
11. Рябчук М. Перевинайдення Галичини: від імперської вигадки до постімперської міфотворчості [Електронний ресурс] / М. Рябчук. – Режим доступу: <http://zbruc.eu/node/34476>
12. Снайдер Тімоті Перетворення нації. Польща, Україна, Литва, Білорусь 1569–1999 [Електронний ресурс] / Тімоті Снайдер. – Режим доступу: <https://www.e-reading.club/book.php?book=1037580>
13. Сухий О. М. Галичина: між Сходом і Заходом. Нариси історії XIX – початку XX ст. / О. М. Сухий. – Львів: Львівський національний університет ім. І. Франка; Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 1999. – 226 с.

14. Франко І. Теперішня хвиля а русини [Електронний ресурс] / І. Франко. – Режим доступу: <http://www.myslenedrevo.com.ua/studies/franko/mosaic/>

References

1. Bachynskiy Yu. Ukraina irredenta / Yu. Bachynskiy. – Berlin: Vydavnytstvo ukrainskoi molodi, 1924. – 238 s.
2. Hrushevskiy M. Ukrainskii Piemont [Elektronnyi resurs] / M. Hrushevskiy. – Rezhym dostupu: <http://www.mhrushevsky.name/uk/>
3. Deivis N. Bozhe ihryshche: istoriia Polshchi / N. Deivis; per. z anhl. P. Tarashchuk. – Kyiv: Vyd-vo Solomii Pavlychko «Osnovy», 2008. – 1080 s.
4. Koval R. Filosofii ukrainstva [Elektronnyi resurs] / R. Koval. – Kyiv, 1995. – 64 s. – Rezhym dostupu: <http://www.ukrcenter.com/Literatura/Roman-Koval-52206/Filosofiya-ukrainstva-zbirka>
5. Lavrinenko Yu. Ukrainska «polityka vlasnoho gruntu i syly Volodymyra Antonovycha» [Elektronnyi resurs] / Yu. Lavrinenko // Suchasnist. – 1985. – №6 (290). – S.76–79. – Rezhym dostupu: <http://diasporiana.org.ua/periodika/3194-suchasnist-1985-ch-6/>
6. Lytvyn V. M. Istoriia Ukrainy [Elektronnyi resurs] / V. M. Lytvyn. – Rezhym dostupu: <http://weststudents.com.ua/knigi/225-storya-ukrani-litvin-vm.html>
7. Lozynskiy M. Utvorennia ukrainskoho koronnoho kraiu v Avstrii [Elektronnyi resurs] / M. Lozynskiy. – Viden, 1915. – 78 s. – Rezhym dostupu: <http://www.twirpx.com/file/430398/>
8. Magochii P.-R. Iliustrovana istoriia Ukrainy / P.-R. Magochii. – Kyiv: Krytyka, 2012. – 446 s.
9. Miiakovskiy V. Yuvilei tsenzurnoho aktu 1876 roku [Elektronnyi resurs] / V. Miiakovskiy // Bibliolohichni visti. – K., 1926. – №3. – S.62–73. – Rezhym dostupu: <http://litopys.org.ua/rizne/miak1876.htm>
10. Monolatii I. «Viribus unitis». Instytutsionalizatsiia politychnoi systemy Avstro-Uhorschhyn: vymusheni initsiatyvy y napyvedklaratsii / I. Monolatii // Visnyk Prykarpatskoho universytetu. Istoriia. – 2009. – Vyp.16. – S.218–219.
11. Riabchuk M. Perevynaidennia Halychyny: vid imperskoi vyhadky do postimperskoi mifotvorchosti [Elektronnyi resurs] / M. Riabchuk. – Rezhym dostupu: <http://zbruc.eu/node/34476>
12. Snaider Timoti Peretvorennia natsii. Polshcha, Ukraina, Lytva, Bilorus 1569–1999 [Elektronnyi resurs] / Timoti Snaider. – Rezhym dostupu: <https://www.e-reading.club/book.php?book=1037580>
13. Sukhyi O. M. Halychyna: mizh Skhodom i Zakhodom. Narysy istorii XIX – pochatku XX st. [Elektronnyi resurs] / O. M. Sukhyi. – Lviv: Lvivskiy natsionalnyi universytet im. I. Franka; Instytut ukrainoznavstva im. I. Krypiakovycha NAN Ukrainy, 1999. – 226 s.
14. Franko I. Teperishnia khvylya a rusyny [Elektronnyi resurs] / I. Franko. – Rezhym dostupu: <http://www.myslenedrevo.com.ua/studies/franko/mosaic/>

Lysenko V. S., aspirant of the Ukrainian History and Science of Law Department Kryvyi Rih State Pedagogical University (Ukraine, Kryvyi Rih), vitaly.istorik@gmail.com

The formation of the messianic vision of «Galicia is Ukrainian Piedmont» in the second part of the XIX – the first part of the XX centuries

The attention is drawn to revelation of the particularities of the messianic vision of «Galicia is Ukrainian Piedmont», which was grounded by social and political statesmen in the second part of the XIX century. We have analyzed the reasons of the appearance of the given statement, which are based in the peculiarities of political and cultural development of the nation, which, as a result of its division between two metropolitan countries (Austria-Hungary and the Russian Empire), had different levels of development. Whereas there was tough reactionary policy taken place in Dnieper Ukraine, which aim was ethnocide of Ukrainians, and that's why elite considered their main goal in not creating national state but in keeping its identity, in Galicia, as a result of the liberal reforms in the second part of the XIX century, it was possible to form foundation of the messianic vision, which explained the necessity of union of the nation able to form their own independent state. In the article we state that the interpretation of Galicia as Ukrainian Piedmont in the messianic vision explained the leading role of the region in the history of the nation, its description as the centre of cultural and political development. Union around the given statement was a sign of consolidation of the national elite in question of creating their own cultural-linguistic and political oasis.

Keywords: *conception, messianism, consolidation, people, nation, political revival.*

* * *